

Studiul 6: Dușmanul din interior

Sabat după-amiază, 1 noiembrie

De memorat:

„Eu, Domnul, cercetez inima și încerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.” Ieremia 17:10.

Cele întâmplare în Iosua 7 constituie prima ocazie în care, în urma unei experiențe tragice, poporul Israel a aflat consecințele pe termen lung ale legământului și semnificația lui profundă. În timp ce respectarea stipulațiilor legământului asigura victoria, nerespectarea termenilor legământului aducea înfrângerea. Succesul militar al israeliților nu depindea de numărul lor, de strategia de luptă sau de tacticile inteligente, ci de prezența Războinicului divin alături de ei.

În timpul cuceririi țării promise, israeliții au trebuit să învețe lecția dificilă că dușmanul cel mai periculos nu se afla în afara taberei lor, ci chiar printre ei. Cea mai mare provocare cu care se confruntau nu erau nici zidurile fortificate ale cetăților canaanite, nici tehnologia lor militară avansată, ci voința încăpățânată a unor indivizi din propria tabără de a ignora cu bună știință instrucțiunile Domnului.

În așteptarea moștenirii noastre cerești (1 Petru 1:4; Coloseni 3:24), ne confruntăm cu provocări similare. În timp ce ne aflăm la granița țării făgăduinței, credințioșia noastră este pusă la încercare, iar noi putem fi biruitori doar dacă ne predăm lui Isus Hristos.

Încălcarea legământului

1. Potrivit capitolului 7 din Iosua, care au fost cele două cauze principale ale înfrângerii poporului Israel de către locuitorii cetății Ai?

Iosua 7:1-26

- ¹ Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile date spre nimicire. Și Domnul S-a aprins de mânie împotriva copiilor lui Israel.
- ² Iosua a trimis din Ierihon niște bărbați la Ai, care este lângă Bet-Aven, la răsărit de Betel. Și le-a zis: „Suiți-vă și iscodiți țara.” Și oamenii aceia s-au suit și au iscodit cetatea Ai.
- ³ S-au întors la Iosua și i-au spus: „Degeaba mai faci să meargă tot poporul; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să bați cetatea Ai; nu osteni tot poporul; căci oamenii aceia sunt puțini la număr.”
- ⁴ Aproape trei mii de oameni au pornit, dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai.
- ⁵ Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci și șase de oameni; i-au urmărit de la poartă până la Șebarim și i-au bătut la vale. Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa.
- ⁶ Iosua și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au presărat capul cu țărână.
- ⁷ Iosua a zis: „Ah! Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului!
- ⁸ Dar, Doamne, ce voi zice, după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui?
- ⁹ Canaaniții și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?”
- ¹⁰ Domnul a zis lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?
- ¹¹ Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor.
- ¹² De aceea copiii lui Israel nu pot să țină piept vrăjmașilor lor: vor da dosul în fața vrăjmașilor lor, căci sunt dați spre nimicire; Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.
- ¹³ Scoală-te, sfințește poporul. Spune-le: „Sfințiți-vă pentru mâine. Căci așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: „În mijlocul tău este un lucru dat spre

nimicire, Israele; nu vei putea să ții piept vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru.

¹⁴ Să vă apropiați mâine dimineată după semințiile voastre; și seminția pe care o va arăta Domnul prin sorți se va apropia pe familii, și familia pe care o va arăta Domnul prin sorți se va apropia pe case, și casa pe care o va arăta Domnul prin sorți se va apropia pe bărbați.

¹⁵ Cine va fi arătat prin sorți că a luat din ce era dat spre nimicire va fi ars în foc, el și tot ce este al lui, pentru că a călcat legământul Domnului și a făcut o mișelie în Israel.”

¹⁶ Iosua s-a sculat dis-de-dimineată și a apropiat pe Israel, după semințiile lui, și a fost arătată prin sorți seminția lui Iuda.

¹⁷ A apropiat familiile lui Iuda, și a fost arătată prin sorți familia lui Zerah. A apropiat familia lui Zerah pe case, și a fost arătată prin sorți casa lui Zabdi.

¹⁸ A apropiat casa lui Zabdi pe bărbați și a fost arătat prin sorți Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda.

¹⁹ Iosua a zis lui Acan: „Fiule, dă slavă Domnului Dumnezeuului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic.”

²⁰ Acan a răspuns lui Iosua și a zis: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului lui Israel și iată ce am făcut:

²¹ am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu, și argintul este pus sub ele.”

²² Iosua a trimis niște oameni, care au alergat în cort; și iată că lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan, și argintul era sub ele.

²³ Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua și tuturor copiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului.

²⁴ Iosua și tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, placa de aur, pe fiii și fiicele lui Acan, boii lui, măgarii, oile, cortul lui și tot ce era al lui; și i-au suit în valea Acor.

²⁵ Iosua a zis: „Pentru ce ne-ai nenorocit? Și pe tine te va nenoroci Domnul azi.” Și tot Israelul i-a ucis cu pietre. I-au ars în foc, i-au ucis cu pietre

²⁶ și au ridicat peste Acan un morman mare de pietre, care se vede până în ziua de azi. Și Domnul S-a întors din iuțimea mâniei Lui. Din pricina acestei întâmplări s-a dat până în ziua de azi locului aceluia numele de valea Acor.

Este interesant de observat că cititorul cunoaște, de la început, atât motivul mâniei lui Iahve, cât și numele vinovatului. Astfel, suspansul din relatarea despre descoperirea fărădelegii lui Acan este asigurat de tensiunea dintre perspectiva cititorului și cea a lui Iosua și a israeliților. Ca multe alte capitole din Vechiul Testament, Iosua 7 are o structură chistică. Segmentul central culminant răspunde

la întrebarea de ce israeliții nu au reușit să cucerească cetatea Ai de la prima încercare.

Au existat două motive principale pentru înfrângerea poporului Israel de către locuitorii din Ai: păcatul lui Acan și încrederea excesivă a israeliților în forțele proprii. Aceasta din urmă i-a făcut să nu consulte voia Domnului înainte de atacul asupra cetății Ai și să subestimeze forța inamicului.

În Iosua 7:1,11-13 putem vedea că, deși Acan a fost responsabil de actul de trădare prin care a nesocotit sentința de distrugere, întreaga națiune este considerată responsabilă și suferă pentru ce a făcut el. Dumnezeu descrie păcatul lui Acan, arătându-i treptat gravitatea, prin utilizarea cumulativă, în versetul 11, a termenului „chiar” sau „și” (ebr. gam). Mai întâi, este folosit cel mai comun termen pentru păcat: kha- ta’. Apoi, actul de călcare a legii este descris prin cinci păcate mai bine precizate, precedate de termenul gam: (1) ‘abar, „au călcat legământul”,

(2) „au luat (laqakh) din lucrurile date spre nimicire (herem)”,

(3) „le-au furat (ganab)”, (4) „și au mințit (kakhaș)” (5) „și le-au ascuns

(sim) printre lucrurile lor”.

Legământul dintre Iahve și Israel implica poporul atât la nivel individual, cât și colectiv. În lumina legământului, poporul Israel este tratat ca o unitate indivizibilă a națiunii alese de Dumnezeu; prin urmare, păcatul unuia sau chiar al unora dintre membrii săi atrage vina întregii comunități a legământului. După cum a spus Domnul, „Israel a păcătuț; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat” (Iosua 7:11).

Care sunt modalitățile prin care comunități întregi pot suferi, și au suferit, din cauza faptelor rele ale unor persoane din cadrul comunității? La ce exemple te poți gândi și cum a fost afectată comunitatea?

Păcatul lui Acan

2. Ce ne spune procedura din Iosua 7:16-19 atât despre Dumnezeu, cât și despre Acan?

Iosua 7:16-19

¹⁶ Iosua s-a sculat dis-de-dimineață și a apropiat pe Israel, după semințiile lui, și a fost arătată prin sorți seminția lui Iuda.

¹⁷ A apropiat familiile lui Iuda, și a fost arătată prin sorți familia lui Zerah. A apropiat familia lui Zerah pe case, și a fost arătată prin sorți casa lui Zabdi.

¹⁸ A apropiat casa lui Zabdi pe bărbați și a fost arătat prin sorți Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda.

¹⁹ Iosua a zis lui Acan: „Fiule, dă slavă Domnului Dumnezeului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic.”

În loc să dezvăluie identitatea făptașului, Dumnezeu stabilește o procedură care transmite atât dreptatea, cât și harul Său. După ce a explicat motivul înfrângerii poporului Israel și a cerut sfințirea poporului (Iosua 7:13), Dumnezeu lasă un timp între anunțarea metodei și aplicarea acesteia, ceea ce îi dă lui Acan timp să se gândească, să se pocăiască și să-și mărturisească păcatul. La fel, familia lui (dacă știa ce s-a întâmplat) are ocazia să decidă dacă vrea să fie implicată în tănuire sau dacă refuză să fie complice, precum fiii lui Core, care au evitat distrugerea refuzând să fie de partea tatălui lor (compară cu Numeri 16:23-33; 26:11).

Soluția la această situație dificilă operează în sens invers modului în care s-a ajuns în această situație: vina colectivă este eliminată și redusă de la întregul popor Israel la o seminție; de la o seminție la o familie; de la o familie la o casă și de la o casă la o persoană. Pe lângă dezvăluirea vinovatului, procesul de cercetare i-a eliminat și pe cei nevinovați. Acesta era un aspect la fel de important al procedurii, în care Dumnezeu Însuși acționează ca martor al faptelor nevăzute ale lui Acan. Nimic nu este ascuns de ochii pătrunzători ai Domnului (Psalmii 139:1-16; 2 Cronici 16:9), care știe ce se ascunde în inima omului (1 Samuel 16:7; Ieremia 17:10; Proverbele 5:21).

Este important de remarcat modul în care Iosua i se adresează lui Acan: „Fiule”. Acest mod de adresare nu doar evidențiază vârsta și rolul de lider al lui Iosua, ci și dezvăluie spiritul în care acest mare războinic aborda dreptatea. Inima lui era plină de compasiune pentru Acan, chiar dacă era chemat să execute judecata asupra vinovatului. Prin atitudinea sa, Iosua prefigurează din nou sensibilitatea, bunătatea și dragostea Celui care „n-a fost niciodată aspru, niciodată n-a rostit

vreun cuvânt sever, dacă nu era nevoie, niciodată n-a provocat unei inimi sensibile o suferință care să nu fie necesară. [...] Fără teamă [Isus] a demascat fățărnicia, necredința și nedreptatea, dar în glasul Lui erau lacrimi când rostea mustările Sale usturătoare” (Ellen G. White, Viața lui Iisus/Hristos, Lumina lumii, p. 353).

Cum îți influențează modul de viață faptul că Dumnezeu știe tot ce faci, chiar și lucrurile ascunse? Cum ar trebui să îți influențeze modul de viață?

Alegeri fatale

3. Ce îi cere Iosua lui Acan să facă, în Iosua 7:19-21? Ce înseamnă o astfel de cerere? Cum înțelegem mărturisirea lui?

Iosua 7:19-21

- ¹⁹ Iosua a zis lui Acan: „Fiule, dă slavă Domnului Dumnezeuului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic.”
- ²⁰ Acan a răspuns lui Iosua și a zis: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului lui Israel și iată ce am făcut:
- ²¹ am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu, și argintul este pus sub ele.”

Iosua îi cere lui Acan să facă două lucruri: în primul rând, să dea slavă lui Dumnezeu și să-L cinstească. În al doilea rând, să mărturisească ce a făcut, fără să ascundă nimic. Acan trebuia să dea slavă lui Dumnezeu prin recunoașterea faptei comise. Termenul folosit aici (todah) poate face referire la recunoștință (Psalmii 26:7; Isaia 51:3; Ieremia 17:26), dar și la mărturisirea păcatului (Ezra 10:11).

Din nefericire, textul biblic nu oferă niciun indiciu că Acan a dat vreun semn de pocăință reală. El a sperat până la sfârșit că va rămâne ascuns. Atitudinea sa sfidătoare l-a calificat pentru statutul de păcătos arogant, pentru care nu exista nicio ispășire conform legii lui Moise (compară cu Numeri 15:27-31).

Cuvintele lui Acan din Iosua 7:21 amintesc de căderea lui Adam și a Evei. Eva a văzut (ra'ah) că pomul era de dorit (khamad) și în cele din urmă a luat (laqakh) din fructul lui (Geneza 3:6). În mărturisirea sa, Acan recunoaște că a văzut (ra'ah) în pradă o mantie frumoasă de Șinear, 200 de sicli de argint și un lingou de aur. Apoi le-a poftit (khamad) și le-a luat (laqakh). Ca în cazul lui Adam și al Evei, alegerea lui Acan arată că păcatul poftei este păcatul necredinței. Dumnezeu este suspectat că nu vrea ce este mai bun pentru ființele create de El și le ascunde unele plăceri rafinate, care ar aparține doar sferei Divinității.

Pe lângă aluzia la căderea umană primordială, textul evidențiază un contrast puternic între atitudinea lui Rahav (compară cu Iosua 2:1-13) și cea a lui Acan. Ea a dus iscoadele pe acoperiș și le-a ascuns de soldați; el a luat lucruri interzise și le-a ascuns de Iosua. Ea a arătat bunătate față de spionii evrei și i-a ajutat să obțină victoria; el a adus necazuri asupra poporului prin lăcomia lui și a provocat înfrângerea. Ea a făcut un legământ cu israeliții; el a încălcat legământul cu Iahve. Ea s-a salvat pe ea și familia ei și au devenit cetățeni respectați în Israel; el s-a condamnat la moarte pe el și familia lui și a devenit un exemplu rușinos.

Gândește-te la păcatul lăcomiei! Ce putem face ca să nu cedăm în fața lui, indiferent cât de mult sau cât de puțin avem? (Compară cu Luca 12:15.)

Luca 12:15

¹⁵ Apoi le-a zis: „Vedeți* și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani, căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.”

Ușa speranței

4. Ce ne spune relatarea din Iosua 8:1-29 despre modul în care Dumnezeu poate transforma cele mai mari eșecuri în oportunități?

Iosua 8:1-29

- ¹ Domnul a zis lui Iosua: „Nu te teme și nu te înspăimânta! Ia cu tine pe toți oamenii de război, scoală-te, suie-te împotriva cetății Ai. Iată că îți dau în mâinile tale pe împăratul din Ai și pe poporul lui, cetatea lui și țara lui.
- ² Să faci cetății Ai cum ai făcut Ierihonului și împăratului lui: să păstrați pentru voi numai prada de război și vitele. Pune niște oameni la pândă înapoia cetății.”
- ³ Iosua s-a sculat cu toți oamenii de război ca să se suie împotriva cetății Ai. A ales treizeci de mii de bărbați viteji pe care i-a pornit noaptea
- ⁴ și le-a dat următoarea poruncă: „Ascultați! Să vă puneți la pândă înapoia cetății; să nu vă depărtați mult de cetate și toți să fiți gata.
- ⁵ Iar eu și tot poporul care este cu mine ne vom apropia de cetate. Și când vor ieși înaintea noastră, ca întâia dată, noi o s-o luăm la fugă dinaintea lor.
- ⁶ Ei ne vor urmări până când îi vom trage departe de cetate, căci vor zice: „Fug dinaintea noastră, ca întâia dată!” Și vom fugi dinaintea lor.
- ⁷ Voi să ieșiți atunci de la pândă și să puneți mâna pe cetate, și Domnul Dumnezeuul vostru o va da în mâinile voastre.
- ⁸ După ce veți lua cetatea, să-i puneți foc, să faceți cum a zis Domnul: aceasta este porunca pe care v-o dau.”
- ⁹ Iosua i-a pornit, și s-au dus de s-au așezat la pândă între Betel și Ai, la apus de Ai. Iar Iosua a petrecut noaptea aceea în mijlocul poporului.
- ¹⁰ Iosua s-a sculat dis-de-dimineată, a cercetat poporul și a pornit împotriva cetății Ai, în fruntea poporului, el și bătrânii lui Israel.
- ¹¹ Toți oamenii de război care erau cu el s-au suit și s-au apropiat de cetate; când au ajuns în fața cetății, au tăbărât la miazănoapte de Ai, de care erau despărțiți prin vale.
- ¹² Iosua a luat aproape cinci mii de oameni și i-a pus la pândă între Betel și Ai, la apus de cetate.
- ¹³ După ce s-a așezat toată tabăra la miazănoapte de cetate, și cei de pândă la apus de cetate, Iosua a înaintat în noaptea aceea în mijlocul văii.
- ¹⁴ Când a văzut împăratul cetății Ai lucrul acesta, oamenii din Ai s-au sculat în grabă dis-de-dimineată și au ieșit înaintea lui Israel, ca să-l bată. Împăratul s-a îndreptat, cu tot poporul lui, spre un loc hotărât, înspre câmpie, și nu știa că înapoia cetății o mână de oameni stăteau la pândă împotriva lui.

- ¹⁵ Iosua și tot Israelul s-au prefăcut că sunt bătuți și au fugit pe drumul dinspre pustiu.
- ¹⁶ Atunci tot poporul care era în cetate s-a strâns ca să-i urmărească. Au urmărit pe Iosua și au fost trași departe din cetate.
- ¹⁷ N-a rămas niciun om în Ai și în Betel care să nu fi ieșit împotriva lui Israel. Au lăsat cetatea deschisă și au urmărit pe Israel.
- ¹⁸ Domnul a zis lui Iosua: „Întinde spre Ai sulita pe care o ai în mână, căci am s-o dau în mâna ta!” Și Iosua a întins spre cetate sulita pe care o avea în mână.
- ¹⁹ De îndată ce și-a întins mâna, bărbații care stăteau la pândă au ieșit repede din locul unde erau; au pătruns în cetate, au luat-o și s-au grăbit de i-au pus foc.
- ²⁰ Oamenii din Ai, uitându-se înapoi, au văzut fumul cetății suindu-se spre cer și n-au mai putut să scape în nicio parte. Poporul care fugea spre pustiu s-a întors împotriva celor ce-l urmăreau;
- ²¹ căci Iosua și tot Israelul, văzând cetatea luată de cei ce stăteau la pândă, și fumul cetății suindu-se în sus, s-au întors și au bătut pe oamenii din Ai.
- ²² Ceilalți, de asemenea, le-au ieșit înainte din cetate, și oamenii din Ai au fost înconjurați de Israel din toate părțile. Israel i-a bătut, fără să lase unul cu viață, nici vreun fugar;
- ²³ pe împăratul din Ai l-au prins viu și l-au adus la Iosua.
- ²⁴ După ce a isprăvit Israel de ucis pe toți locuitorii din Ai, în câmp și în pustiu unde îi urmăriseră ei, și după ce toți au fost trecuți în totul prin ascuțișul sabiei, tot Israelul s-a întors la Ai și a trecut cetatea prin ascuțișul sabiei.
- ²⁵ În totul au fost douăsprezece mii de inși uciși în ziua aceea, bărbați și femei, toți oameni din Ai.
- ²⁶ Iosua nu și-a tras mâna pe care o ținea întinsă cu sulita, până ce toți locuitorii au fost nimiciți cu desăvârșire.
- ²⁷ Israel a păstrat pentru sine doar vitele și prada din cetatea aceasta, după porunca pe care o dăduse lui Iosua, Domnul.
- ²⁸ Iosua a ars cetatea Ai și a făcut din ea pentru totdeauna un morman de dărâmături, care se vede până în ziua de azi.
- ²⁹ A spânzurat de un lemn pe împăratul din Ai și l-a lăsat pe lemn până seara. La apusul soarelui, Iosua a poruncit să i se coboare trupul de pe lemn; l-au aruncat la intrarea porții cetății și au ridicat pe el o mare grămadă de pietre, care este până în ziua de azi.

Strategia lui Iahve face din înfrângerea inițială a lui Israel un avantaj tactic, transformând astfel valea Acor („necaz” în ebr.) într-o „ușă de nădejde” (Osea 2:15). Având prea multă încredere în ei înșiși după victoria inițială împotriva israeliților, locuitorii din Ai repetă strategia de atac, însă israeliții se prefac că se

retrag și că sunt învinși. După ce locuitorii din Ai sunt ademeniți să iasă din fortăreață, cei 30.000 de israeliți, postați nu departe în spatele cetății (Iosua 8:4), cuceresc cetatea goală, dându-i foc. Iosua 8:7 arată clar că nu strategia este cea care aduce victoria, ci Domnul Însuși este Cel care va oferi biruința și le va da israeliților cetatea Ai. Chiar și într-un capitol în care aspectele militare domină mai mult decât în oricare alt capitol al cărții, se evidențiază adevărul că victoria este un cadou din partea lui Iahve.

Momentul decisiv al bătăliei este acela în care bărbații din Ai părăsesc cetatea și îi urmăresc pe israeliți. Aceasta este a doua oară când Dumnezeu vorbește în capitol, după ce, în Iosua 8:2, a prezentat strategia, arătând că El veghează asupra bătăliei. Până în acest moment, nu se cunoaște deznodământul luptei. De aici încolo devine clar că armata israelită este victorioasă.

Arma din mâna lui Iosua era un iatagan sau o sabie în formă de seceră, nu o sabie normală sau o sulică. Este posibil ca, în vremea lui Iosua, această sabie încovoiată să nu fi fost folosită ca armă propriu-zisă, ci să fi devenit un simbol al suveranității. Și, pe lângă faptul că dă semnalul pentru atac, aceasta exprimă suveranitatea lui Dumnezeu în înfrângerea cetății Ai. Prin faptul că o ține întinsă până la obținerea victoriei depline, Iosua demonstrează că și-a asumat pe deplin rolul de lider, la fel ca Moise la trecerea Mării Roșii (Exodul 14:16) și în războiul împotriva amaleciților (Exodul 17:11-13), unde Iosua condusesese personal lupta.

De această dată, nu există o intervenție miraculoasă vizibilă din partea lui Dumnezeu, însă victoria asupra cetății Ai nu este cu nimic mai puțin asistată divin decât cea asupra egiptenilor din prima generație sau decât victoria recentă împotriva Ierihonului. Cheia succesului constă în credința lui Iosua în cuvântul Domnului și în ascultarea sa neclintită de acesta. Principiul acestei relatări rămâne valabil pentru poporul lui Dumnezeu și astăzi, indiferent unde trăiește și cu ce provocări se confruntă.

Un martor al puterii lui Dumnezeu

După cum am învățat (vezi studiul 5), Dumnezeu le-a oferit națiunilor păgâne oportunitatea de a-L cunoaște și de a renunța la comportamentele lor rele. Însă aceste popoare au refuzat și, în cele din urmă, s-au confruntat cu judecata lui Dumnezeu.

5. Iosua 7:6-9 redă reacția inițială a lui Iosua la dezastrul care s-a abătut asupra lor. Concentrează-te în special pe Iosua 7:9! Ce principiu teologic important se găsește în cuvintele lui?

Iosua 7:6-9

⁶ Iosua și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au presărat capul cu țărână.

⁷ Iosua a zis: „Ah! Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului!

⁸ Dar, Doamne, ce voi zice, după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui?

⁹ Canaanitii și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?”

La început, Iosua vorbește ca israeliții aflați în mijlocul dificultăților întâmpinate după ce părăsiseră Egiptul. Aceștia spuneau: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta” (Exodul 16:3). Și iată și cuvintele lui Iosua: „Ah! Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului!” (Iosua 7:7).

Nu după multă vreme însă, el își arată îngrijorarea pentru prejudiciul adus numelui și reputației lui Dumnezeu în urma acestei înfrângeri: „Canaanitii și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” (Iosua 7:9). Acest lucru dezvăluie o temă și un principiu care erau centrale pentru scopurile lui Dumnezeu legate de poporul Israel. Deși El dorea ca popoarele păgâne din jur să vadă ce lucruri mărețe avea să facă Dumnezeu pentru poporul Lui ascultător, aceste popoare puteau, la fel ca Rahav, să afle despre Dumnezeul lui Israel văzând puterea cuceririlor poporului Său. Pe de altă parte, dacă lucrurile ar fi mers prost, așa cum e cazul aici, națiunile L-ar fi considerat pe Dumnezeul lui Israel slab, neputincios (vezi Numeri 14:16;

Deuteronomul 9:28), ceea ce ar fi putut încuraja împotrivirea canaaniților. Cu alte cuvinte, chiar și în contextul cuceririi țării de către evrei, în joc erau elemente și principii majore, care includeau onorarea și glorificarea lui Dumnezeu, care era și singura speranță atât pentru păgâni, cât și pentru Israel.

Citește Deuteronomul 4:5-9. Cum putem vedea aici o paralelă între poporul Israel și mărturia lui pentru lume și mărturia noastră din prezent ca adventiști de ziua a șaptea?

Deuteronomul 4:5-9

⁵ Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeuul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire.

⁶ Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: ‘Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!’

⁷ Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul Dumnezeuul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?

⁸ Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?

⁹ Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscute copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 45

„Păcatul mortal care a dus la nimicirea lui Acan se trăgea din lăcomie, unul dintre păcatele cele mai obișnuite și privite cu cea mai mare ușurătate. [...]”

Acan și-a recunoscut vinovăția, dar era prea târziu ca mărturisirea să-i mai fie de vreun folos. Văzuse oastea lui Israel întorcându-se înfrântă și descurajată de la Ai. Cu toate acestea, nu se înfățișase pentru a-și mărturisi păcatul. A văzut cum Iosua și bătrânii lui Israel se pleacă la pământ copleșiți de o durere atât de mare că nu putea fi exprimată în cuvinte. Dacă atunci și-ar fi recunoscut păcatele, ar fi dat oarecum dovadă de o pocăință adevărată, dar a tăcut. [...] Cât de adesea se fac mărturisiri de felul acesta! Ce mare deosebire este între a recunoaște faptele după ce totul a fost dovedit și a mărturisi păcatul care este cunoscut numai de noi și de Dumnezeu! Acan nu și-ar fi recunoscut păcatul dacă nu ar fi sperat că, prin aceasta, putea înlătura urmările nelegiuirilor sale. Dar mărturisirea lui nu a servit la altceva decât să arate că pedeapsa este îndreptățită. El nu manifesta o căință adevărată, o adâncă părere de rău, o schimbare a minții și o scârbă față de păcat” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 496-498).

Zilnic: Iosua 6 – 12; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 46, 47, 48

1. Ce gesturi de umilință a făcut Iosua înaintea chivotului?
2. În fața cui a citit Iosua toată legea, cu binecuvântări și blesteme?
3. Războinicii uciși de grindină au fost mai mulți sau mai puțini decât cei uciși de sabie?
4. Câți împărați au biruit copiii lui Israel dincoace de Iordan?
5. Când s-a închis ușa pocăinței în fața împăratului Romei?